

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 362/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Silvia Bernáthová, s.r.o., Hlavná 28/7, Dunajská Streda, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 22Co/17/2024 z 29. mája 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/171/2024 z 28. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **p r i j í m a** na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/171/2024 z 28. januára 2026.

2. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

3. **O d k l a d á** vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 22Co/17/2024 z 29. mája 2024 vo výrokoch I a II a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/171/2024 z 28. januára 2026 vo výroku II.

4. Toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia Ústavným súdom Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2026 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bol žalovanému 1 proti

sťažovateľovi priznaný nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok I) a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II), a napadnutým uznesením najvyššieho súdu vo výrokoch, ktorým bolo dovolanie odmietnuté (výrok I) a ktorým bol žalovanému 1 proti sťažovateľovi priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania (výrok II). Sťažovateľ navrhuje vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania.

2. Sťažovateľ súčasne navrhuje odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu vo výrokoch I a II a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v časti výroku, ktorou bola žalovanému 1 priznaná náhrada trov dovolacieho konania (výrok II), a to do právoplatného skončenia konania o ústavnej sťažnosti. Ako dôvody odkladu vykonateľnosti uvádza sťažovateľ svoju odkázanosť na dôchodkovú dávku, ktorá predstavuje jeho jediný pravidelný príjem. Vek sťažovateľa, jeho zdravotný stav, invalidita vzniknutá v dôsledku dopravnej nehody a obmedzené majetkové pomery sú okolnosťami, ktoré by pri výkone napadnutých rozhodnutí mohli viesť k neprimerane tvrdej ujme vrátane rizika exekučných zásahov. Riziko zásahu do základných životných istôt sťažovateľa je dané aj s poukazom na to, že po vydaní napadnutých rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodol o sume náhrady trov konania žalovaného 1 proti sťažovateľovi, a to 41 457,58 eur za prvoinštančné konanie, 1 386,10 eur za odvolacie konanie a 1 392,50 eur za dovolacie konanie.

3. Sťažovateľ vystupoval ako žalobca v konaní vedenom Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 12C/92/2004, ktorý sa proti [REDAKOVANÉ] (žalovaný 1) a [REDAKOVANÉ] (žalovaný 2) za účasti intervenienta na strane žalovaných (KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group) domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla pri dopravnej nehode. Okresný súd medzitýmnym rozsudkom z 3. marca 2014 v spojení s doplniacím rozsudkom z 2. júna 2014 rozhodol, že žalovaný 2 zodpovedá sťažovateľovi za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a zároveň že poisťovňa (intervenient) je povinná uhradiť sťažovateľovi vzniknutú škodu. Súčasne rozhodol, že zodpovednosť žalovaného 1 za škodu nebola preukázaná.

4. Krajský súd uznesením sp. zn. 11Co/434/2014 z 10. decembra 2014 zrušil citovaný rozsudok okresného súdu a následne sťažovateľ zbral 18. júna 2015 žalobu proti žalovanému 1 späť s odôvodnením, že žalovaný 1 vyvrátil vedomosť sťažovateľa o tom, že aj keď motorové vozidlo v čase nehody riadil, nebol jeho prevádzkovateľom.

5. Okresný súd uznesením z 5. októbra 2015 konanie proti žalovanému 1 zastavil (výrok I) a zároveň mu nepriznal náhradu trov konania (výrok II) s odôvodnením, že až v priebehu súdneho konania bolo ustálené, že za vzniknutú škodu nezodpovedá žalovaný 1, a preto podanie žaloby proti nemu v čase začatia konania nebolo nedôvodné.

6. Krajský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie okresného súdu v napadnutom výroku II tak, že žalovanému 1 priznal proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok I), a zároveň rozhodol, že žalovaný 1 má proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II).

7. Dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté (výrok I), žalovanému 1 bola priznaná náhrada trov dovolacieho

konania (výrok II) a žalovanému 2 a intervenientovi nebola priznaná náhrada trov dovolacieho konania (výrok III).

8. Uznesením krajského súdu sp. zn. 11Co/203/2018 z 30. septembra 2019 bolo potvrdené uznesenie okresného súdu sp. zn. 12C/92/2004 z 11. júna 2018, ktorým v totožnom spore sťažovateľa rozhodol o tom, že žalovanému 2 a intervenientovi sa náhrada trov konania nepriznáva (výrok I). Krajský súd zároveň rozhodol, že sťažovateľ a intervenient nemajú proti žalovanému 2 nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok II). Pri rozhodovaní vo veci náhrady trov konania krajský súd zdôraznil, že hlavným dôvodom aplikácie § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) bola procesná situácia, ktorá nastala, a následne aj sociálne aspekty spočívajúce v zhoršení sociálnej situácie sťažovateľa ako žalobcu, ktorý sa stal invalidným v dôsledku dopravnej nehody, ktorú nezavinil (bod 13 citovaného uznesenia krajského súdu). Konanie vo veci sťažovateľom uplatneného nároku bolo proti žalovanému 2 a intervenientovi zastavené z dôvodu, že ním uplatnený nárok na náhradu škody na zdraví mu bol uhradený intervenientom. Nebolo však možné jednoznačne určiť, kto zavinil zastavenie konania, rovnako ako nebolo možné zistiť v trestnom konaní, kto zavinil dopravnú nehodu. V uvedených skutočnostiach videl krajský súd dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočnosť prípadu, ktorá viedla k aplikácii § 257 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ namieta, že podstatou ústavnej sťažnosti je ústavnoprávne neakceptovateľný spôsob, akým všeobecné súdy pristúpili k (ne)aplikácii § 257 CSP. Sťažovateľ namieta, že krajský súd sa nevysporiadal s okolnosťami významnými pre existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa presvedčivo a v ústavne udržateľnej miere, ale len formálne. Najvyšší súd tento deficit neodstránil, ale iba aproboval.

10. S poukazom na uznesenie krajského súdu z 30. septembra 2019 sťažovateľ namieta, že krajský súd v napadnutom uznesení nevysvetlil, z akého dôvodu obdobné okolnosti v totožnej veci nepovažuje za dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Sťažovateľ argumentuje, že všeobecné súdy nereagovali ústavne postačujúcim spôsobom na mimoriadne okolnosti konkrétneho prípadu (nezohľadnenie procesného vývoja najmä v otázke pasívnej legitímácie, zdravotných, sociálnych a majetkových pomerov sťažovateľa a trestnoprávnej roviny veci nadväzujúcej na otázku zodpovedného subjektu dopravnej nehody). Sťažovateľ osobitne vyzdvihuje vnútornú nekonzistentnosť rozhodnutia s poukazom na dôvody obsiahnuté v uznesení z 30. septembra 2019 (bod 8 tohto uznesenia).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka nedostatku ústavne akceptovateľného a kontrolovateľného odôvodnenia v otázke nepriznania moderácie trov podľa § 257 CSP.

III.1. K namietanému porušeniu práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením krajského súdu:

13. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ námietku nedostatočnosti ústavne akceptovateľného odôvodnenia v otázke nepriznania trov podľa § 257 CSP zo strany krajského súdu subsumovateľnú pod vadu zmätočnosti spočívajúcu v porušení práva na spravodlivý proces vzniesol aj v dovolaní smerujúcom proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP.

14. Keďže v rámci uplatnenej dovolacej právomoci sa najvyšší súd sťažovateľom vznesenou dovolacou námietkou (totožnou s tou, ktorú predostiera v ústavnej sťažnosti) zaoberal a rozhodol o nej, uvedené vylučuje právomoc ústavného súdu sa meritórne relevantnou časťou ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, zaoberať (obdobne IV. ÚS 468/2018, IV. ÚS 503/2021, IV. ÚS 245/2022).

15. Vzhľadom na už uvádzané skutočnosti ústavný súd časť ústavnej sťažnosti smerujúcu proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre neprípustnosť (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

16. Ústavný súd zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, a preto časť ústavnej sťažnosti vo vymedzenom rozsahu (bod 1 výroku tohto uznesenia) prijal na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

17. V konaní o ústavnej sťažnosti ústavný súd následne rozhodne aj o ďalších požiadavkách sťažovateľa v nej uplatnených.

III.3. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

18. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti navrhol odklad napadnutého uznesenia krajského súdu vo výrokoch I a II a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v časti výroku, ktorou bola žalovanému 1 priznaná náhrada trov dovolacieho konania (výrok II), a to do právoplatného skončenia konania o ústavnej sťažnosti.

19. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

20. Ústavný súd pri rozhodovaní o návrhu na odklad vykonateľnosti (bod 3 výroku tohto uznesenia) vzal do úvahy najmä možnú ujmu, ktorá hrozí sťažovateľovi v prípade, ak by odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a rozhodnutia dovolacieho súdu v častiach týkajúcich sa nároku na náhradu trov konania nepovolil, a to uložením povinnosti sťažovateľovi nahradiť

žalovanému 1 trovy konania v sumách (k tomu pozri bod 2 tohto uznesenia), ktoré pre neho ako poberateľa dôchodkovej dávky predstavujú možný zásah do sféry uspokojovania základných životných potrieb. Výkonom napadnutých rozhodnutí hrozí sťažovateľovi bezprostredná a konkrétna závažná ujma, pričom odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

21. Ústavný súd v záujme rýchlosti a plynulosti konania rozhodol podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, že toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia (bod 4 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu